

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (első tanács)

2018. december 13.*

„Közszolgálat – Akkreditált parlamenti asszisztensek – A személyzeti szabályzat 24. cikke – Segítségnyújtás iránti kérelem – A személyzeti szabályzat 12a. cikke – Lelki zaklatás – Akkreditált parlamenti asszisztensek és európai parlamenti képviselők közötti panaszos ügyekben illetékes, munkahelyi zaklatással és annak megelőzésével foglalkozó tanácsadó bizottság – Segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító határozat – Meghallgatáshoz való jog – A kontradiktórius eljárás elve – A tanácsadó bizottság véleményének és a tanúk meghallgatásáról szóló jelentések közlésének megtagadása – A Törvényszék pervezető intézkedése végrehajtásának az alperes intézmény általi megtagadása”

A T-83/18. sz. ügyben,

CH, az Európai Parlament korábbi akkreditált parlamenti asszisztense (képviselek: C. Bernard-Glanz és A. Tymen ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Parlament** (képviselek: Boytha D. és E. Taneva, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

egyfelől a Parlament munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságának a CH által 2011. december 22-én benyújtott segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító 2017. március 20-i határozatának megsemmisítése, másfelől a felperest állítólagosan ért kár megtérítése iránt az EUMSZ 270. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács),

tagjai: I. Pelikánová elnök, P. Nihoul és J. Svenningsen (előadó) bírák,

hivatalvezető: M. Marescaux tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2018. október 25-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

A jogvita előzményei

A 2013. december 12-i CH kontra Parlament ítélet alapjául szolgáló tényállás (F-129/12)

- 1 2004. október 1-jén az Európai Parlament munkaszerződés megkötésére jogosult hatósága az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 5. cikke alapján alkalmazásba vette CH-t mint akkreditált parlamenti asszisztentst, hogy Y parlamenti képviselő munkáját segítse a 2004/2009-es parlamenti ciklus végén lejáró szerződéssel.
- 2 A Parlament a felperest Y parlamenti megbízatásának megszakítását követően, 2007. december 1-jétől a parlamenti ciklus végéig X, az Y-t a megbízatásának végéig követő új képviselő akkreditált parlamenti asszisztenseként alkalmazta.
- 3 2009. augusztus 1-jétől a felperest a Parlament X akkreditált parlamenti asszisztenseként alkalmazta a 2009/2014-es parlamenti ciklusban. A II. csoport 14. besorolási fokozatába sorolták be. Mindazonáltal a felperest a 2010. szeptember 1-jén kötött új, a korábbi szerződését megszüntető szerződése értelmében ugyanezen munkakörben alkalmazták, azonban immár a II. csoport 11. besorolási fokozatában (a továbbiakban: munkaszerződés vagy akkreditált parlamenti asszisztensi szerződés).
- 4 2011. szeptember 27-én a felperes betegszabadságra került, amelyet 2012. április 19-ig meghosszabbítottak.
- 5 2011. november 28-án a felperes tájékoztatta a lelki zaklatással foglalkozó bizottságra (az [Európai Unió tisztviselői] személyzeti szabályzatának 12a. cikke) vonatkozó belső szabályozásról szóló, 2006. február 21-i parlamenti határozattal létrehozott munkahelyi zaklatással és annak megelőzésével foglalkozó tanácsadó bizottságot (a továbbiakban: általános tanácsadó bizottság) a munkahelyi nehézségeiről, amelyek – állítása szerint – X-nek a vele szemben tanúsított magatartásából eredtek.
- 6 A felperes 2011. december 6-i levelében érdeklődött az általános tanácsadó bizottság tagjaitól a „panasz benyújtásához” szükséges lépésekről. Ezt követően a felperes 2011. december 12-i levelében, azon zaklatás érzékeltetéseként, amely áldozatának tartotta magát az általa segített parlamenti képviselő cselekményeiből kifolyólag, a bizottság minden tagjának, valamint a Parlament főtitkárának küldött egy levelet, amelyet ugyanazonnap X-nek is megküldött, és amelyben e parlamenti képviselő figyelmébe ajánlotta egészségi állapotának leírását. Végül a felperes 2011. december 21-i levelében találkozót kért az általános tanácsadó bizottság elnökétől.
- 7 A felperes 2011. december 22-én az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzatának (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 24. cikke szerinti segítségnyújtás iránti kérelmet (a továbbiakban: segítségnyújtás iránti kérelem) nyújtott be, amelyben azt állította, hogy X részéről lelki zaklatás érte, valamint távoltartási intézkedések alkalmazását, valamint igazgatási vizsgálat indítását kérte.
- 8 X 2012. január 6-án a Parlament személyzeti főigazgatósága „Humán erőforrás-fejlesztési Igazgatóságához” tartozó, „munkaerő-felvétellel és áthelyezéssel” foglalkozó egységnek írásos kérelmet küldött, amelyben a felperes akkreditált parlamenti asszisztensi szerződésének megszüntetését kérte (a továbbiakban: a szerződés megszüntetése iránti kérelem). X 2012. január 18-án megerősítette a szerződés megszüntetése iránti kérelmet.
- 9 A munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság 2012. január 19-i határozatával a felperes akkreditált parlamenti asszisztensi szerződését a bizalmi viszony állítólagos megsértésére hivatkozva 2012. március 19-i hatállyal megszüntette (a továbbiakban: elbocsátó határozat). A felperest mentesítették a kéthavi,

azaz 2012. január 19-től március 19-ig tartó felmondási idejének letöltése alól. A bizalmi viszony megsértésére alapított indoklás alapján a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság úgy érvelt, hogy X arról tájékoztatta őt, hogy a felperes nem rendelkezett az azon parlamenti bizottságok munkájának követéséhez szükséges képességekkel, amelyeknek X tagja volt, és X panaszolta a felperes mind vele szemben, mind egyéb parlamenti képviselőkkel és akkreditált parlamenti asszisztenseikkel szemben tanúsított elfogadhatatlan magatartását is.

- 10 A személyzeti főigazgatóságnak a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságként eljáró főigazgatója 2012. március 20-i levelében elutasította a segítségnyújtás iránti kérelmet arra hivatkozva, hogy a felperes távoltartási intézkedések elfogadására és igazgatási vizsgálat lefolytatására vonatkozó segítségnyújtás iránti kérelme – függetlenül attól, hogy az akkreditált parlamenti asszisztens részesülhetett-e segítségben a személyzeti szabályzat 24. cikke alapján – okafogyottá vált, mivel az időközben meghozott elbocsátó határozatra tekintettel a felperes a Parlamenten belül már nem végzett szakmai tevékenységet (a továbbiakban: a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító első határozat).
- 11 2012. március 30-án a felperes a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be a Parlament főtitkárához az elbocsátó határozat ellen. A felperes 2012. június 22-én a személyzeti szabályzat ugyanezen rendelkezése alapján a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító első határozat ellen is panaszt nyújtott be.
- 12 A Parlament főtitkára a 2012. július 20-i határozatával részben helyt adott az elbocsátó határozat elleni panasznak, amennyiben úgy döntött, hogy 2012. június 20-ig meghosszabbította a felperes szerződésnek lejáratási idejét a 2012. április 19-ig igazolt betegszabadságra tekintettel. Ezzel szemben megerősítette az elbocsátó határozat megalapozottságát a bizalmi viszony fennállására vagy elvesztésére vonatkozó ellenőrzésnek az ítélkezési gyakorlat által, különösen a 2010. július 7-i Tomas kontra Parlament ítélet (F-116/07, F-13/08 és F-31/08, EU:F:2010:77) 149. pontjában elismert lehetetlenségére hivatkozva, amely lehetetlenség részben kiterjed az e viszony hiányának vagy elvesztésének igazolására előterjesztett indokok ellenőrzésére is.
- 13 A Parlament főtitkára mindenesetre úgy vélte, hogy a felperes a bizalmi viszony megsértésének igazolása érdekében nem bizonyította a felhozott tényekkel kapcsolatos nyilvánvaló tévedéseket, jóllehet a Parlamentnek tudomása volt a felperes több szakmai hiányosságáról, különösen az egyik ügyben benyújtható jogszabály-módosítások megfogalmazása lehetőségének értékelésével, az általa egy, X tagállamtól eltérő tagállambeli parlamenti képviselővel szemben tanúsított udvariatlansággal, illetve a felperesnek X segítése céljából felvett új akkreditált parlamenti asszisztenssel szembeni pimasz magatartásával és ez utóbbival szemben egy vállalatigazgató jelenlétében tanúsított nyilvánvaló udvariatlanságával kapcsolatban. Egy, az intézmény helyiségeiben látogatást tevő hallgatói csoportot kísérő tanár állítólag szintén panaszkodott a felperes udvariatlanságára.
- 14 Végül a Parlament főtitkára szerint az a körülmény, hogy a felperes segítségnyújtás iránti kérelmet terjesztett elő, nem alkalmas az elbocsátó határozat megakadályozására, amelyet az X és a felperes közötti kapcsolat nyilvánvaló romlása elkerülhetetlenné tett.
- 15 Egyebekben a Parlament főtitkára munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságként eljárva 2012. október 8-i határozatában elutasította a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító első határozattal szemben benyújtott panaszt rámutatva arra, hogy amikor „[a felperest] a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság elbocsátó határozatának alátámasztásaként tájékoztat[ta] elfogadhatatlan magatartás[á]ról [...] és a tanúk előtt lezajlott pontos és ellenőrizhető eseményekről, [ez utóbbi] olyan kijelentéseket [tett], amelyeket semmilyen tény nem támaszt[ott] alá”. A felperessel azt is közölték, hogy az általa kért olyan intézkedések általánosságban „mindenesetre nem egyeztethetők össze a képviselő és az [akkreditált parlamenti asszisztense] közötti szükségszerűen közeli és bizalmas viszony különös jellegével”, mint különösen a távoltartási intézkedés, amelynek semmilyen értelme sem lenne, mivel végeredményben a parlamenti képviselő és akkreditált parlamenti asszisztense között bármilyen hatékony munkakapcsolatot megakadályozna, és – gyakorlati oldalról nézve – a Parlament nem

oszthatja be a felperest az intézmény más képviselőjéhez, mivel csak a képviselő kérheti a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságtól az általa kiválasztott akkreditált parlamenti asszisztens felvételét. A Parlament főtitkára azt is kiemelte, hogy az igazgatási vizsgálat megindításával kapcsolatban a felperes által e tekintetben hivatkozott 2011. február 8-i Skareby kontra Bizottság ítélet (F-95/09, EU:F:2011:9) nem alkalmazható a jelen esetre, mivel a parlamenti képviselők nem tartoznak a személyzeti szabályzatnak – és ezáltal a 12a. cikkének – hatálya alá, továbbá nem szabható ki rájuk fegyelmi szankció, és a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság sem kényszerítheti őket igazgatási vizsgálatban való részvételre, jóllehet az ilyen vizsgálatban való részvétel alapvető fontosságú.

- 16 A felperes a Közzolgálati Törvényszék Hivatalához 2012. október 31-én érkezett, F-129/12. számon nyilvántartásba vett keresetlevelével lényegében az elbocsátó határozat és a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító első határozat megsemmisítését, valamint a Parlament arra való kötelezését kérte, hogy kártérítés címén 120 000 euró összeget fizessen meg számára.
- 17 A Közzolgálati Törvényszék a 2013. december 12-i CH kontra Parlament ítélettel (F-129/12, EU:F:2013:203) megsemmisítette az elbocsátó határozatot többek között abból az okból, hogy a felperest a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság előzetesen nem hallgatta meg, valamint megsemmisítette a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító első határozatot, lényegében megállapítva, hogy ellentétben azzal, amit a Parlament állít, az akkreditált parlamenti asszisztensek hivatkozhatnak a személyzeti szabályzat 24. cikkére annak érdekében, hogy segítséget kérjenek a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságtól valamely parlamenti képviselő olyan magatartásával szemben, amely állítólagosan a személyzeti szabályzat 12a. cikke szerinti lelki zaklatás körébe tartozik. Ezenkívül „tekintettel az elbocsátó határozat és a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító határozat meghozatalának nagymértékben kifogásolható körülményeire” a Közzolgálati Törvényszék a Parlamentet arra kötelezte, hogy az elszenvedett nem vagyoni kár jogcímén fizessen meg a felperes részére 50 000 euró kártérítést.

A Parlament által a 2013. december 12-i CH kontra Parlament ítélet (F-129/12) végrehajtására elfogadott intézkedésekről, a 2015. október 6-i CH kontra Parlament ítéletről (F-132/14) és a megtámadott határozatról

- 18 A felperes 2014. január 15-i levelében azt kérte a Parlamenttől, hogy tegyen meg bizonyos intézkedéseket a 2013. december 12-i CH kontra Parlament ítélet (F-129/12, EU:F:2013:203) végrehajtásának az EUMSZ 266. cikkel összhangban történő biztosítása érdekében.
- 19 A Parlament 2014. március 3-i levelében hivatalos választ adott a felperesnek a 2013. december 12-i CH kontra Parlament ítélet (F-129/12, EU:F:2013:203) végrehajtására irányuló intézkedések iránti különböző kéréseire.
- 20 A felperesnek a Parlamenten belüli állandó munkakörbe való visszahelyezése iránti kérelmét illetően ezen intézmény rámutatott, hogy az ilyen intézkedés nyilvánvalóan túlmenne azon, amit a 2013. december 12-i CH kontra Parlament ítélet (F-129/12, EU:F:2013:203) végrehajtása megkövetel, többek között azért, mert az [egyéb alkalmazottak alkalmazási feltételeinek] módosításáról szóló, 2009. február 23-i 160/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 55., 1. o.) (7) preambulumbekzdése értelmében „e rendelet rendelkezései nem értelmezhetők úgy, mintha kiváltságos és közvetlen lehetőséget biztosítanának arra, hogy az akkreditált parlamenti asszisztensek az [Európai Unió] tisztviselőjévé vagy egyéb alkalmazottjává váljanak”.
- 21 E körülmények között, figyelembe véve a képviselők és akkreditált parlamenti asszisztenseik közötti munkakapcsolat személyes jellegét, a Parlament tudatta a felperessel, hogy a szolgálatba való tényleges visszahelyezése nem lehetséges. A Parlament ennek megfelelően pontosította, hogy „az egyedüli lehetőség [a felperesnek az általa jogellenesnek minősített] elbocsátó határozat előtt betöltött munkakörbe való visszahelyezése, azonban a vonatkozó munkavégzés alóli mentesítéssel

[munkaszerződése] végéig, [...] 2014. július 1-jéig[; e] munkavégzés alóli mentesítés szintén összeegyeztethetőnek tűnik a gondoskodási kötelezettséggel”. E tekintetben a Parlament vállalta, hogy a felperes részére kifizeti a számára 2012. június 21-től – az elbocsátó határozat hatálybalépésétől – munkaszerződése végéig, azaz 2014. július 1-jéig járó díjazást, amelyből levonja azon díjazásokat és a munkanélküli támogatást, amelyeket a felperes ezen időszakban egyébként is megkapna.

- 22 Ezenkívül a Parlament megerősítette, hogy a munkaszerződés megszüntetése iránt annak idején benyújtott kérelem nem szerepel a felperes személyzeti aktájában, és a Közzolgálati Törvényszék által jogellenesnek minősített elbocsátó határozatot eltávolítják onnan. A korábban valamely nemzeti rendszerben megszerzett nyugdíjjogosultságnak az Európai Unió nyugdíjrendszerébe történő átvitelét illetően a Parlament megjegyezte, hogy a felperes, aki alig öt évet töltött akkreditált parlamenti asszisztensként, nem teljesítette az Unió szolgálatában letöltött legalább tíz év igazolására vonatkozó feltételt ahhoz, hogy az uniós költségvetés terhére részesülhessen öregségi nyugdíjban.
- 23 Végül a segítségnyújtás iránti kérelemben már igényelt igazgatási vizsgálat megindítását illetően a Parlament rámutatott, hogy „[e] tekintetben [...] ha [a felperes] úgy dönt, hogy a nemzeti jog szerint indít keresetet [X] ellen, a Parlament a [2013. december 12-i CH kontra Parlament (F-129/12, EU:F:2013:203)] ítélet [57. pontja] szerinti ítélkezési gyakorlat fényében újra megvizsgálja a helyzetet.”
- 24 2014. április 16-án a felperes a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be a 2014. március 3-i határozattal, valamint a 2014. április 2-i határozattal szemben, amelyben a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság további kérelmek kapcsán foglalt állást.
- 25 A Parlament jogi szolgálata 2014. június 6-i levelében a 2013. december 12-i CH kontra Parlament ítélet (F-129/12, EU:F:2013:203) végrehajtására irányuló intézkedések keretében tájékoztatta a felperest a Parlament elnökségének az akkreditált parlamenti asszisztensek és a parlamenti képviselők közötti panaszos ügyekben illetékes, munkahelyi zaklatással és annak megelőzésével foglalkozó tanácsadó bizottság (a továbbiakban: akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság) felállítására irányuló belső szabályzat (a továbbiakban: akkreditált parlamenti asszisztensekre vonatkozó zaklatással kapcsolatos belső szabályok) elfogadásáról szóló, 2014. április 14-i határozata által megalkotott, az akkreditált parlamenti asszisztensekre vonatkozó belső szabályok létezéséről. Ismertette ekképpen vele, hogy immár az említett bizottság „[a felperes] esetleges zaklatás miatti panaszát elbíráló illetékes fórum”, és azt „tanácsolta [neki], hogy a titkárságán keresztül forduljon az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottsághoz”.
- 26 A felperes 2014. június 20-i levelében azt válaszolta, hogy a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító első határozat megsemmisítését követően ez az – X magatartásán alapuló – kérelem még mindig a Parlament előtt van. Következésképpen a felperes azon „okokat [kívánja megtudni], amelyek alapján a Parlament [...] különösen a [2013. december 12-i CH kontra Parlament (F-129/12, EU:F:2013:203)] ítélet végrehajtásával kapcsolatos intézkedések keretében nem tart[otta] szükségesnek, hogy maga forduljon közvetlenül [az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottsághoz], amint az érvényesen megalakult, amiről még mindig nem [kapott] megerősítést”.
- 27 A Parlament főtitkára munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságként eljárva 2014. augusztus 4-i levelében elutasította a 2014. április 16-i panaszt.
- 28 A Közzolgálati Törvényszék Hivatalához 2014. november 17-én érkezett, F-132/14 számon nyilvántartásba vett keresetlevelével a felperes megindította az alábbiakra irányuló keresetet:
- a Közzolgálati Törvényszék semmisítse meg az Európai Parlament 2014. március 3-i határozatát azon részében, amelyben ezen intézmény megtagadta, hogy az EUMSZ 266. cikk értelmében vett, a 2013. december 12-i CH kontra Parlament ítéletben (F-129/12, EU:F:2013:203) foglaltak

teljesítéséhez szükséges intézkedések címén a felperesnek a 2011. december 22-i segítségnyújtás iránti kérelmében a Parlament egyik képviselőjével szemben felhozott tények helytállóságára vonatkozóan igazgatási vizsgálatot indítson;

- a Közzolgálati Törvényszék semmisítse meg a Parlament 2014. április 2-i határozatát annyiban, amennyiben az e határozatban megtagadta az azon elmaradt díjazásnak megfelelő 5686 euró felperesnek történő kifizetését, amelyhez a felperesnek az EUMSZ 266. cikk értelmében a 2013. december 12-i CH kontra Parlament ítéletben (F-129/12, EU:F:2013:203) foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedések alapján álláspontja szerint joga van;
 - a Közzolgálati Törvényszék semmisítse meg a Parlament 2014. augusztus 4-i, a felperesnek a 2014. március 3-i és április 2-i, fent említett két határozattal szemben benyújtott panaszát elutasító határozatát;
 - kötelezze a Parlamentet a felperes vagyoni kárának megtérítése céljából 144 000 euró, illetve nem vagyoni kárának megtérítése céljából 60 000 euró kártérítés megfizetésére.
- 29 2014. november 26-án tartotta alakuló ülését az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság. Ezen ülés jegyzőkönyvének 2. pontjából kitűnik, hogy „amennyiben szükséges, [a Parlament] jogtanácsosa meghívható a bizottság ülésén való részvételre [...] annak érdekében, hogy e bizottságnak jogi kérdésekben tanácsot adjon”. Ugyanezen jegyzőkönyv 4. pontjából kitűnik, hogy „[a] jogtanácsos tájékoztat[ta] [az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság] tagjait a Parlament által a [...] két feltételezett zaklatási ügyben [köztük a 2013. december 12-i CH kontra Parlament ítélet (F-129/12, EU:F:2013:203) alapjául szolgáló ügyben] kialakított álláspontjáról”.
- 30 Az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság elnöke 2014. december 17-i levelében a felperest meghívta január 28-ra az említett bizottság tagjaival való találkozásra.
- 31 A felperes 2015. január 15-én előterjesztette írásbeli észrevételeit az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság előtt. 2015. január 28-án e bizottság meghallgatta a felperest, X-et, valamint CN-t, a felperes kollégáját, aki szintén segítségnyújtás iránti kérelmet nyújtott be X által történt lelki zaklatással összefüggő állítólagos tények vonatkozásában (2015. március 26-i CN kontra Parlament ítélet, F-26/14, EU:F:2015:22).
- 32 2015. október 6-i, CH kontra Parlament ítéletével (F-132/14, EU:F:2015:115) a Közzolgálati Törvényszék többek között megsemmisítette a panaszt elutasító 2014. augusztus 4-i határozattal helybenhagyott, 2014. március 3-i határozatot azon részében, amelyben a Parlament a segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító első határozatnak a 2013. december 12-i CH kontra Parlament ítélet (F-129/12, EU:F:2013:203) általi megsemmisítését követően nem rendelte el a felperes lelki zaklatás miatti panaszával kapcsolatos igazgatási vizsgálat megindítását, és ezáltal megsértette az EUMSZ 266. cikket. Egyébiránt a Közzolgálati Törvényszék a Parlamentet többek között arra kötelezte, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság e mulasztásával összefüggésben fizessen a felperes részére 25 000 euró nem vagyoni kártérítést késedelmi kamattal.
- 33 Az akkreditált parlamenti asszisztensekre vonatkozó zaklatással kapcsolatos és a Parlament elnökségének 2015. július 6-i határozatával módosított belső szabályok 10. cikke alapján, melynek értelmében az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottságnak a továbbiakban nem a questorok testülete, hanem a Parlament elnöke részére kell bizalmas jelentést küldenie, a Parlament elnöke 2016. május 18-án, miután tanulmányozta az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság végkövetkeztetéseit, tájékoztatta a felperest, hogy véleménye szerint a felperes által a segítségnyújtás iránti kérelemben leírt magatartások nem utalnak parlamenti képviselő által akkreditált parlamenti asszisztenssel szemben tanúsított helytelen

gyakorlatra, és hogy az iratanyagot a segítségnyújtás iránti kérelem tárgyában történő határozathozatalra átadja a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságnak (a továbbiakban: indokolással ellátott határozat).

- 34 A Parlament elnöke ugyanis, akit a Parlament elnökségének 2015. július 6-i határozatával módosított, az akkreditált parlamenti asszisztensekre vonatkozó zaklatással kapcsolatos belső szabályok 12. cikke ruházott fel hatáskörrel arra, hogy „[az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó] bizottság véleményének kézhezvételét követően” „indokolással ellátott határozatot” hozzon, „amelyben feltünteti, hogy bizonyításra került-e a zaklatás”, és adott esetben „az érintett képviselővel szemben a Parlament belső szabályzata 11. és 166. cikkének megfelelő szankciót állapít[son] meg”, az indokolással ellátott határozatban megjegyezte, hogy az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság többek között bizonyítottan tekintette azon tényeket, hogy X gyakran kritizálta a felperest, nyilvánosság előtt is; hogy néha kemény hangon szólt hozzá; hogy néha szemrehányást tett neki, miután ellentmondó utasításokat adott; hogy néha kapcsolatba lépett vele, noha a felperes betegszabadságon volt; hogy megnézte a felperessel a leveleit a szabadsága alatt; hogy úgy nyilatkozott a sajtónak, hogy a felperes alkalmatlan, és hogy visszaminősítette.
- 35 A Parlament elnöke az indokolással ellátott határozatban úgy ítélte meg, hogy e cselekvések a személyzeti szabályzat 12a. cikke értelmében véve szándékosak voltak, és az eltelt idő alatt ismétlődtek. Azonban X kritikái, a kemény szavak használata, a felperes hibáival kapcsolatos szemrehányások, illetve az ez utóbbi szabadsága alatt X kérelmei kapcsán a Parlament elnöke úgy vélte, hogy X az egész személyzetével ugyanúgy bánt, és hogy ez inkább tűnik X ideges természetének, valamint annak a megnyilvánulásának, hogy nehézségei vannak a személyzete megfelelő kezelésével. Ekképpen e cselekvések szerint nem kifejezetten a felperes ellen irányultak. Ami X kijelentéseit illeti, a Parlament elnöke szerint azokat a 2013. december 12-i CH kontra Parlament ítélettel (F-129/12, EU:F:2013:203) összefüggésben kell értékelni, amely ítélet nyilvános mozgalmat gerjesztett a lelki zaklatással vádolt volt parlamenti képviselővel szemben, még akkor is, ha a Közszolgálati Törvényszék ezen ítéletben nem jutott ilyen következtetésre. Ekképpen a Parlament elnöke szerint X csupán a nyilvánosságra került zaklatási vádak kapcsán igyekezett magát megvédeni.
- 36 A felperes visszaminősítését illetően a Parlament elnöke úgy ítélte meg, hogy ez az intézkedés parlamenti képviselőként X mérlegelési jogkörébe tartozott, és hogy e tekintetben elégedetlen volt a felperes szakmai teljesítményével, valamint viselkedésével, ami a Parlament elnöke szerint nem segített csökkenteni a feszültséget X, illetve csapatának többi tagja vonatkozásában sem.
- 37 Ekképpen a Parlament elnöke az indokolással ellátott határozatában arra a következtetésre jutott, hogy összességében értékelve a felperes által felhozott tények nem minősülnek X olyan helytelen magatartásának, amely alapján megállapítható lenne a személyzeti szabályzat 12a. cikke értelmében vett lelki zaklatás. Konkrétabban, mivel az X által tanúsított magatartás a parlamenti képviselő és akkreditált parlamenti asszisztense közötti különleges munkaviszonyra tekintettel nem tekinthető eltúlzottnak és kifogásolhatónak, egy átlagos érzékenységgű, pártatlan szemlélő sem ítélte volna úgy meg, hogy az állítólagos tények alkalmasak arra, hogy a felperes személyiségét, méltóságát, lelki vagy testi épségét sértsék.
- 38 A Parlament elnöke ekképpen tájékoztatta a felperest, hogy az iratanyagát átadja a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságnak, amely határozatot hoz a segítségnyújtás iránti kérelem tárgyában.
- 39 2017. január 13-án a felperes számon kérte a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságtól, hogy az indokolással ellátott határozatot követően még mindig nem kapott tőle választ, noha a segítségnyújtás iránti kérelmet több mint öt éve nem bírálták el.
- 40 A Parlament személyzeti főigazgatójának 2017. január 24-i levelében a felperest felszólították arra, hogy 2017. február 10-ig tegye meg észrevételeit az indokolással ellátott határozatra vonatkozóan.

- 41 2017. február 10-i levelében a felperes benyújtotta észrevételeit, amelyekben vitatta az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság, valamint a Parlament elnökének az indokolással ellátott határozatban szereplő következtetéseit. A felperes kritizálta továbbá azokat a körülményeket, amelyek között az említett bizottság a meghallgatásokat tartotta, többek között azt a tényt, hogy az e bizottság által készített jelentést, a meghallgatott tanúk listáját és e meghallgatások jegyzőkönyvét nem küldték meg számára az ilyen irányú kérelmei ellenére.
- 42 A Parlament személyzeti főigazgatója munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságként eljárva 2017. március 20-i határozatában elutasította a segítségnyújtás iránti kérelmet (a továbbiakban: megtámadott határozat). Mindenekelőtt lényegében megállapította, hogy a felperesnek semmilyen személyes joga nincsen az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság által készített jelentésnek, illetve a meghallgatott tanúk listájának és a tanúk meghallgatásáról szóló jelentéseknek a megküldéséhez, mivel már teljes és részletes indokolást kapott azzal összefüggésben, hogy állításai miért kerültek megalapozatlanként elutasításra, konkrétan az indokolással ellátott határozatban. Ezt követően a Parlament személyzeti főigazgatója úgy ítélte meg, hogy a Parlament jogtanácsosának joga van részt venni az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság előtt zajló meghallgatásokon, és hogy e tekintetben az a körülmény, hogy a felperesnek nem volt lehetősége e tanácsadó fórum előtt ügyvédei segítségét igénybe venni, nem minősül a fegyveregyenlőség elve megsértésének. Végül az ügy érdemét illetően a Parlament személyzeti főigazgatója lényegében kifejtette, hogy teljes mértékben egyetért a Parlament elnöke által az indokolással ellátott határozatban tett megfontolásokkal.
- 43 2017. április 28-i levelében a felperes az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2001. L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.) alapján hozzáférés iránti kérelmet fogalmazott meg az általános tanácsadó bizottságnál és az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottságnál lévő, őt érintő iratanyagban található dokumentumokhoz, többek között az ez utóbbi bizottság által készített jelentéshez. E kérelmet a 2017. június 16-i határozatban elutasították, amely elutasítást a Parlament 2017. augusztus 21-én jóváhagyta, azon indokból, hogy e dokumentumok hozzáférhetővé tétele sérthetné X integritását, valamint a tanúk személyes adatainak védelmét.
- 44 2017. június 20-án a felperes a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése értelmében panaszt nyújtott be a megtámadott határozattal szemben. Panasza alátámasztása érdekében a felperes a megfelelő ügyintézés elvének, az indokolási kötelezettségnek, a személyzeti szabályzat 25. cikkének, a meghallgatáshoz való jognak, a gondoskodási kötelezettségnek és az észszerű határidő elvének megsértésére, valamint nyilvánvaló értékelési hibára, az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 31. cikkének megsértésére, és a személyzeti szabályzat 12a. és 24. cikkének megsértésére hivatkozott.
- 45 A Parlament főtitkára 2017. október 26-i határozatában, munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságként eljárva részben helyt adott a 2017. június 20-i panaszban szereplő kártérítéssel összefüggő kérelemnek, *ex æquo et bono* megítélve 1500 eurót azon idő miatt, amely az indokolással ellátott határozat és a megtámadott határozat között a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságnak felróhatóan eltelt, amely szerinte lehetett volna rövidebb. A panaszt ezt meghaladó részében, többek között a megtámadott határozat jogszerűségét vitató érveket illetően, a Parlament főtitkára elutasította. A Parlament főtitkára ekképpen – a Parlament elnökéhez hasonlóan – úgy ítélte meg, hogy a felhozott tények nem minősülnek a személyzeti szabályzat 12a. cikke értelmében vett lelki zaklatásnak (a továbbiakban: panaszt elutasító határozat).

Az eljárás és a felek kérelmei

- 46 2018. április 17-én, mivel a felperes kereseti kérelmében azt kérte, hogy az alperest kötelezzék e dokumentumok bemutatására, a Törvényszék pervezető intézkedéssel megkérte a Parlamentet, hogy ellenkérelme benyújtása keretében – és adott esetben nem bizalmas változatban – mutassa be az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság felperes ügyével kapcsolatos végkövetkeztetéseit, valamint a tanúk e tanácsadó bizottság általi meghallgatásáról szóló jelentéseket.
- 47 2018. május 2-án a Parlament előterjesztette ellenkérelmét. Azonban 2018. május 3-i levelében jelezte, hogy megtagadja a kért dokumentumok bemutatását, magyarázatként kifejtve, hogy a – 2013. december 12-i CH kontra Parlament ítélet (F-129/12, EU:F:2013:203) folytán felállított – akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság megfelelő működéséhez elengedhetetlen, hogy e tanácsadó bizottság – amelyben három questor elfogadta a felkérést, hogy részt vegyen – munkája és döntéshozatala bizalmas maradjon a felperessel szemben. Márpedig a Parlament hangsúlyozta, hogy a 2018. július 13-i Curto kontra Parlament ítélet (T-275/17, EU:T:2018:479) alapjául szolgáló ügyben és a folyamatban lévő QH kontra Parlament (T-748/16) ügyben a Törvényszék úgy határozott, hogy a szóban forgó ügyben kért dokumentumokhoz hasonló dokumentumok nem bizalmasak az adott ügy felperesei tekintetében, és továbbította azokat ez utóbbiaknak. Ekképpen a Parlament szerint az „[o]lyan gyakorlat fényében, amely rendszeressé kezd válni, és amely az akkreditált parlamenti asszisztensek által zaklatás miatt parlamenti képviselőkkel szemben tett panaszok kezelésére irányuló szabályozást magát veszélyeztet, az [i]ntézménynek sajnálattal kell kijelentenie, hogy nem közöl több titkos dokumentumot a Törvényszékkel anélkül, hogy tudná, hogy azt mindenestre nem fogják [a felperessel] közölni”.
- 48 A Törvényszék 2018. május 18-i végzésével a Törvényszék eljárási szabályzata 92. cikkének (3) bekezdése alapján kötelezte a Parlamentet, hogy mutassa be az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság által a segítségnyújtás iránti kérelem folytán megfogalmazott végkövetkeztetéseket és a tanúk meghallgatásáról szóló esetleges jelentéseket, megjelölve mindazonáltal, hogy e dokumentumokat az eljárás e szakaszában nem fogják továbbítani a felperesnek.
- 49 2018. június 4-i levelében a Parlament megerősítette a pervezető intézkedéssel kért dokumentumok bemutatásának megtagadását, felajánlva ugyanakkor a Törvényszéknek, hogy amennyiben kívánja, nem hivatalosan – oly módon, hogy azok ne kerüljenek az iratanyagba – megküldi e dokumentumokat, feltéve hogy „az [i]ntézménynek ekképpen biztosítéka [lesz] arról, hogy [a] felperesnek nem [lesz] hozzáférése olyan dokumentumokhoz, amelyeket titkosnak és bizalmasnak vél[t]”.
- 50 2018. június 28-án a feleket pervezető intézkedéssel felszólították arra, hogy foglaljanak állást abban a kérdésben, hogy milyen következménye van az ügy elbírálására a Parlament 2018. június 4-én közölt határozatának, amelyben megtagadta azon dokumentumok megküldését a Törvényszéknek, amelyeknek bemutatását ez utóbbi 2018. május 18-végzésében rendelte el. E tekintetben felhívták a felek figyelmét egyfelől az 1980. június 10-i M kontra Bizottság ítéletre (155/78, EU:C:1980:150), a 2010. május 12-i Bizottság kontra Meierhofer ítéletre (T-560/08 P, EU:T:2010:192), valamint másfelől a 2018. június 29-i HF kontra Parlament ítéletre (T-218/17, EU:T:2018:393).
- 51 A felperes 2018. július 10-én, a Parlament 2018. július 11-én benyújtotta erre vonatkozó észrevételeit.
- 52 Tekintve, hogy a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy második beadványváltásra nincs szükség, illetve egyébiránt a felperes ilyen irányú, 2018. augusztus 2-i kérelmét elutasította, 2018. augusztus 8-án az eljárás írásbeli szakasza befejeződött, és a 2018. október 25-i tárgyaláson a Törvényszék meghallgatta a felek szóbeli előadásait.

53 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

- semmisítse meg a megtámadott határozatot és amennyiben ez szükséges, a panaszt elutasító határozatot;
- kötelezze a Parlamentet 68 500 euró megfizetésére az általa állítólagosan elszenvedett nem vagyoni kár megtérítése céljából;
- a Parlamentet kötelezze a költségek viselésére.

54 A Parlament azt kéri, hogy a Törvényszék:

- utasítsa el a keresetet mint megalapozatlant;
- a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A megsemmisítés iránti kérelmekről

55 A felperes a megtámadott határozat és adott esetben a panaszt elutasító határozat megsemmisítése iránti kérelmek alátámasztása érdekében két jogalapra hivatkozik, amelyek közül az első a Charta 41. cikkének, a személyzeti szabályzat 25. cikkének, az indokolási kötelezettségnek, a megfelelő ügyintézés elvének, a meghallgatáshoz való jognak és a védelemhez való jognak, valamint a gondoskodási kötelezettségnek a megsértésén, a második pedig nyilvánvaló értékelési hibán, illetve a Charta 31. cikkének és a személyzeti szabályzat 12a. és 24. cikkének, valamint a gondoskodási kötelezettségnek a megsértésén alapul.

A megsemmisítés iránti kérelmek tárgyáról

56 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az alakilag a panasz elutasításával szemben benyújtott megsemmisítés iránti kereseti kérelmek következménye a panasszal érintett jogi aktus Törvényszék előtti felülvizsgálata, amennyiben e kérelmek mint olyanok nem bírnak önálló tartalommal. (lásd ebben az értelemben: 1989. január 17-i Vainker kontra Parlament ítélet, 293/87, EU:C:1989:8, 8. pont; 2006. április 6-i Camós Grau kontra Bizottság ítélet, T-309/03, EU:T:2006:110, 43. pont).

57 A jelen ügyben, tekintve, hogy a panaszt elutasító határozat csupán helybenhagyja a megtámadott határozatot, meg kell állapítani, hogy a panaszt elutasító határozat megsemmisítése iránti kérelem nem bír önálló tartalommal, és hogy tehát erről nem kell külön határozni, még ha a megtámadott határozat jogszerűségének vizsgálata keretében figyelembe is kell majd venni egyfelől a panaszt elutasító határozatban szereplő indokolást, amelynek elvileg egyeznie kell a megtámadott határozat indokolásával (lásd ebben az értelemben: 2009. december 9-i Bizottság kontra Birkhoff ítélet, T-377/08 P, EU:T:2009:485, 58. és 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), valamint másfelől figyelembe kell venni az indokolással ellátott határozatban szereplő indokolást, amelyre a megtámadott határozat hivatkozik.

A Charta 41. cikkének, a személyzeti szabályzat 25. cikkének, az indokolási kötelezettségnek, a megfelelő ügyintézés elvének, a meghallgatáshoz való jognak és a védelemhez való jognak, valamint a gondoskodási kötelezettségnek a megsértésén alapuló, első jogalapról

- 58 A felperes első jogalapjának alátámasztása érdekében azt állítja, hogy mivel a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság a pert megelőző szakaszban nem közölte vele az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság jelentését, az e bizottság által meghallgatott tanúk listáját, valamint az e tanúk meghallgatásáról szóló jelentéseket, nem tudja megérteni az indokolással ellátott határozatban kifejtett érvelést, amelyre a megtámadott határozat hivatkozik, és amely révén megállapították, hogy a felhozott tények nem minősülnek vele szemben elkövetett lelki zaklatásnak. A felperes egyébiránt nem tudja egyfelől azt sem megítélni, hogy az említett bizottság hallgatott-e meg tanúkat, sem azt, hogy meghallgatta-e az általa idézett tanúkat, köztük két orvost, másfelől, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság megfelelően figyelembe vette-e a neuropszichiáter, illetve a kezelőorvosa által kiállított orvosi igazolásokat, amelyeket pedig benyújtott.
- 59 A felperes azt is felrója a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságnak, hogy nem küldte meg neki az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság jelentését. Márpedig szerintem ezt annál is inkább meg kellett volna tenni, mivel a megtámadott határozat nem volt kellőképpen megindokolva. Egyébiránt a felperes úgy véli, hogy e jelentés és a tanúk meghallgatásáról szóló jelentések vele történő közlése elengedhetetlen ahhoz, hogy meggyőződhessen arról, hogy e tanúvallomások nem ferdítették el.
- 60 Mindenesetre az, hogy a pert megelőző szakaszban nem közölték vele az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság jelentését, illetve a tanúk meghallgatásáról szóló jelentéseket, vagy legalábbis ezek nem bizalmas változatát, a felperes szerint a hasznos meghallgatáshoz való joga sérelmének minősül, amint azt szerinte a Törvényszék a 2018. június 29-i HF kontra Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393) ítéletben megerősítette. A felperes szerint a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság magatartása továbbá a gondoskodási kötelezettsége megsértésének minősül, mivel nyilvánvalóan nem került figyelembevételre a felperes azon érdeke, hogy rendelkezzen e dokumentumokkal, valamint a segítségnyújtás iránti kérelem elutasításával kapcsolatos megfelelő indokolással.
- 61 A Parlament a jogalap megalapozatlanként történő elutasítását kéri.
- 62 A Parlament azt állítja, hogy a jelen ügyben a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság eleget tett az indokolási kötelezettségének. A tanúk meghallgatását illetően – noha a Parlament elismeri, hogy e tanúvallomások értékes hozzájárulásnak minősülhetnek a segítségnyújtás iránti kérelmet előterjesztő személy részéről benyújtott bizonyítékok hiányában kiegészítéseképpen, illetve azok ellensúlyozásaképpen – úgy véli egyfelől, hogy ezek bizonyító erejét viszonylagossá kell tenni. Másfelől, ha „[f]eláldozzák a tanúknak biztosított bizalmasságot a túlzott átláthatóság oltárán, az elkerülhetetlenül ahhoz vezet, hogy harmadik személyek egyre kevésbé lesznek készek őszinte, teljes és objektív tanúvallomásokat tenni, [vagy] akár egyáltalán tanúvallomást tenni.” Ebből az okból kifolyólag a Parlament úgy véli, hogy a bizalmasságnak ki kell terjednie mind az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság jelentésére, mind a tanúk meghallgatásáról szóló jelentésekre, valamint az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság által meghallgatott tanúk listájára, ami igazolja egyfelől, hogy e dokumentumok semmi esetre sem kerülhetnek a felperes birtokába, másfelől, hogy a Parlament megtagadja a Törvényszék pervezető intézkedésének végrehajtását.
- 63 Ami a meghallgatáshoz való jogot illeti, a Parlament úgy véli, hogy a jelen ügyben tiszteletben tartotta azt, mivel a felperesnek lehetősége volt észrevételeket tenni az indokolással ellátott határozatról, és mivel mindenesetre az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság által készített jelentés megküldése nem volt szükséges ahhoz, hogy a felperes észrevételekkel élhessen. Ezenkívül, mivel az ilyen megküldés a Parlament szerint rontja az említett bizottság

munkájának hatékonyságát, ezen intézmény úgy véli, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság nem volt köteles megküldeni a felperesnek ezt a jelentést, miként a tanúk meghallgatásáról szóló jelentéseket sem.

– *A személyzeti szabályzat szerinti segítségnyújtás iránti kérelem kezelésére vonatkozó előzetes megfontolások*

- ⁶⁴ Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy e tekintetben, amikor a munkaszerződés megkötésére jogosult hatósághoz, vagy – az adott ügynek megfelelően – a kinevezésre jogosult hatósághoz (a továbbiakban: kinevezésre jogosult hatóság) a személyzeti szabályzat 90. cikkének (1) bekezdése alapján az említett szabályzat 24. cikke szerinti segítségnyújtás iránti kérelmet nyújtanak be, és ha e hatóság a szolgálat ellátásának rendjével és nyugalmával összeegyeztethetetlen incidenssel áll szemben, a segítségnyújtási kötelezettség alapján köteles a kellő határozottsággal fellépni, valamint az ügy körülményei alapján szükséges gyorsasággal és gondossággal reagálni a tények megállapítása és azokból a megfelelő következtetéseknek az ügy ismeretében való levonása érdekében. Ennek érdekében elégséges, hogy az intézményétől védelmet igénylő tisztviselő vagy alkalmazott bizonyítékkedzemennyel álljon elő azon támadások valóságosságára vonatkozóan, amelyek célpontjának tekinti magát. Ilyen körülmények esetén a szóban forgó intézmény feladata a megfelelő intézkedések meghozatala, így különösen a panasz alapjául szolgáló tényeknek a panaszossal folytatott együttműködésben történő megállapítására irányuló igazgatási vizsgálat lefolytatása (1989. január 26-i Koutchoumoff kontra Bizottság ítélet, 224/87, EU:C:1989:38, 15. és 16. pont; 2011. július 12-i Bizottság kontra Q ítélet, T-80/09 P, EU:T:2011:347, 84. pont; 2017. április 24-i HF kontra Parlament ítélet, T-570/16, EU:T:2017:283, 46. pont).
- ⁶⁵ A zaklatásra vonatkozó állítások esetén a segítségnyújtási kötelezettség magában foglalja többek között azt a kötelezettséget, hogy az adminisztráció alaposan, gyorsan és bizalmasan vizsgálja meg azt a segítségnyújtás iránti kérelmet, amelyben zaklatásra hivatkoznak, és tájékoztassák a kérelmezőt a panaszát követően tett intézkedésekről (2017. április 24-i HF kontra Parlament ítélet, T-570/16, EU:T:2017:283, 47. pont; 2015. október 6-i CH kontra Parlament ítélet, F-132/14, EU:F:2015:115, 88. pont).
- ⁶⁶ Ez a kötelezettség akkor is fennáll, ha a segítségnyújtás iránti kérelem a személyzeti szabályzat 24. cikke értelmében valamely „harmadik személy” ellen irányul, aki nem egy másik tisztviselő vagy alkalmazott, hanem valamely intézmény tagja (lásd ebben az értelemben: 2013. december 12-i CH kontra Parlament ítélet, F-129/12, EU:F:2013:203, 54–58. pont; 2015. március 26-i CN kontra Parlament ítélet, F-26/14, EU:F:2015:22, 42. pont). Ugyanis, ami a parlamenti képviselőket illeti, ez utóbbiaknak ugyanúgy tiszteletben kell tartaniuk a személyzeti szabályzat 12a. cikkében előírt, bármely lelki vagy szexuális zaklatásra vonatkozó tilalmat (lásd ebben az értelemben: 2018. július 13-i Curto kontra Parlament ítélet, T-275/17, EU:T:2018:479, 79–81. pont).
- ⁶⁷ Az olyan helyzetben teendő intézkedéseket illetően, amely – mint a jelen ügyben – a személyzeti szabályzat 24. cikkének hatálya alá tartozik, az adminisztráció, az európai uniós bíróság felülvizsgálati jogköre mellett, a személyzeti szabályzat 24. cikke alapján meghozandó végrehajtási intézkedések és eszközök megválasztása tekintetében széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik (1998. szeptember 15-i Haas és társai kontra Bizottság ítélet, T-3/96, EU:T:1998:202, 54. pont; 2007. október 25-i Lo Giudice kontra Bizottság ítélet, T-154/05, EU:T:2007:322, 137. pont; 2017. április 24-i HF kontra Parlament ítélet, T-570/16, EU:T:2017:283, 48. pont).
- ⁶⁸ Ha a jelen esetben szóban forgóhoz hasonló segítségnyújtás iránti kérelem benyújtását követően az adminisztráció igazgatási vizsgálat indítása mellett dönt, adott esetben – miként a jelen ügyben – rábízva azt valamely tanácsadó bizottságra (lásd ebben az értelemben: 2015. október 6-i CH kontra Parlament ítélet, F-132/14, EU:F:2015:115, 99. pont), ezen igazgatási eljárásnak maga a tárgya is a személyzeti szabályzat 12a. cikke értelmében vett lelki zaklatás fennállásának megerősítésére vagy

kizárására irányul, így a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság nem láthatja előre a vizsgálat kimenetelét, és még hallgatólagosan sem tud állást foglalni az állítólagos zaklatás valódiságával kapcsolatban azelőtt, mielőtt megkapná az igazgatási vizsgálat eredményeit. Másképp fogalmazva, az igazgatási vizsgálat megindításához tartozik, hogy az adminisztráció ne foglaljon állást elhamarkodottan, lényegében a segítségnyújtás iránti kérelemben szereplő egyoldalú tényleírás alapján, mivel – éppen ellenkezőleg – állásfoglalásával meg kell várnia, hogy befejeződjön az említett vizsgálat, amelyet oly módon kell lefolytatni, hogy szembesítik a segítségnyújtás iránti kérelmet előterjesztő tisztviselő vagy alkalmazott állításait, illetve a tényállásnak a vélelmezett zaklató, valamint olyan személyek által előadott változatát, akik tanúi lehetnek annak, hogy az felhozott tények a személyzeti szabályzat 12a. cikkének a vélelmezett zaklató általi megsértésének minősülhetnek (lásd ebben az értelemben: 2017. április 24-i HF kontra Parlament ítélet, T-570/16, EU:T:2017:283, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 69 E tekintetben az, hogy az adminisztráció az esetlegesen a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságtól független olyan szerv segítségével folytatott igazgatási vizsgálatot követően, mint az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság, elismeri a lelki zaklatás fennállását, önmagában kedvező hatással járhat a zaklatást elszenvedő tisztviselő vagy alkalmazott felépülésére irányuló terápiás eljárásra, és ezenkívül nem csupán azt igazolja, hogy a zaklató ellen fegyelmi eljárásra kerüljön sor, hanem a sértett felhasználhatja azt a nemzeti bíróság esetleges előtti keresetindításhoz is, amelynek keretében érvényesül a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságnak a személyzeti szabályzat 24. cikke szerinti segítségnyújtási kötelezettsége, és az nem múlik el az érintett alkalmazott alkalmazási időszakának lejártával. Másrészt a vizsgálati eljárás lefolytatása – éppen ellenkezőleg – cáfolhatja az állítólagos sértett állításait, ami ily módon lehetővé teszi azon károk jóvátételét, amelyeket az ilyen vád, amennyiben kiderül, hogy nem megalapozott, a vizsgálati eljárás során vélelmezett zaklatóként kezelt személynek okozhatott (lásd ebben az értelemben: 2017. április 24-i HF kontra Parlament ítélet, T-570/16, EU:T:2017:283, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 70 E szemponttal kapcsolatban mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy a személyzeti szabályzat nem ír elő az adminisztráció által követendő különleges eljárást a személyzeti szabályzat 24. cikkében szereplő olyan segítségnyújtás iránti kérelem elbírálására, amely az említett személyzeti szabályzat 90. cikkének (1) bekezdése alapján került benyújtásra, és amelynek tárgya egy tisztviselő vagy egy alkalmazott arra vonatkozó állítása, hogy vele szemben egy másik tisztviselő vagy alkalmazott, vagy adott esetben valamely intézmény tagja, a személyzeti szabályzat 12a. cikkébe ütköző magatartást tanúsított (2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet, T-218/17, fellebbezés alatt, EU:T:2018:393, 65. pont).
- 71 Ezt követően emlékeztetni kell arra, hogy jóllehet valóban a panaszos kezdeményezésére indul meg az olyan igazgatási vizsgálati eljárás, amelyet azután folytatnak le, hogy valamely tisztviselő vagy alkalmazott valamely másik tisztviselő vagy alkalmazott, illetve adott esetben valamely intézmény tagja által elkövetett, a személyzeti szabályzat 12a. cikke értelmében vett állítólagos lelki zaklatás körébe tartozó tények miatt a személyzeti szabályzat 24. cikkének megfelelő segítségnyújtás iránti kérelmet nyújtott be, az mégsem tekinthető az említett tisztviselővel vagy alkalmazottal szemben indított vizsgálati eljárásnak (lásd ebben az értelemben, 2012. május 16-i Skareby kontra Bizottság ítélet, F-42/10, EU:F:2012:64, 46. pont). Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében ugyanis a zaklatást állító panaszos szerepe lényegében a tények megállapítására irányuló igazgatási vizsgálat megfelelő lefolytatása érdekében történő együttműködésben merül ki (1989. január 26-i, Koutchoumoff kontra Bizottság ítélet, 224/87, EU:C:1989:38, 15. és 16. pont; 2007. október 25-i Lo Giudice kontra Bizottság ítélet, T-154/05, EU:T:2007:322, 136. pont; 2015. október 6-i CH kontra Parlament ítélet, F-132/14, EU:F:2015:115, 87. pont).
- 72 Márpedig a Chartának „Az ártatlanság védelme és a védelemhez való jog” címet viselő 48. cikkében szereplő védelemhez való jog tiszteletben tartása valóban előírja, hogy az olyan címzetteket, akiknek egy adott határozat érezhetően befolyásolja az érdekeit, olyan helyzetbe kell hozni, hogy e határozatok megalapozásához megfelelően ismertethessék az esetlegesen „terhelő” bizonyítékokkal kapcsolatos

álláspontjukat (2016. június 14-i Marchiani kontra Parlament ítélet, C-566/14 P, EU:C:2016:437, 51. pont), és magában foglalja a kontradiktórius eljárás elvének tiszteletben tartását, amely több mint az egyébként szintén a Chartában, annak „A megfelelő ügyintézéshez való jog” című 41. cikke alkotóelemeként biztosított meghallgatáshoz való jog tiszteletben tartása. A Charta 48. cikkének értelmében vett védelemhez való jog e tiszteletben tartására azonban csak olyan eljárásban lehet hivatkozni, amelyet valamely személy „ellen” indítottak, amely esetleg e személy számára sérelmet okozó aktus meghozatalához vezethet, és amelyben az adminisztráció egyes bizonyítékokat e személy terhére értékel (2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet, T-218/17, fellebbezés alatt, EU:T:2018:393, 67. pont; lásd továbbá ebben az értelemben: 2012. május 16-i Skareby kontra Bizottság ítélet, F-42/10, EU:F:2012:64, 46. pont).

- 73 Ebből következően egy, a személyzeti szabályzat 12a. pontjának megsértésén alapuló segítségnyújtás iránti kérelemnek a kinevezésre jogosult hatóság vagy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság általi vizsgálata keretében a kérelem benyújtója nem követelheti a Charta 48. cikkében szereplő védelemhez való jognak önmagában, vagy ennek keretében a kontradiktórius eljárás elvének megsértése formájában történő tiszteletben tartását (2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet, T-218/17, fellebbezés alatt, EU:T:2018:393, 68. pont).
- 74 Ugyanez a helyzet az állítólagos zaklató esetében is. Kétségtelen ugyanis, hogy ez utóbbit személyesen megjelölheti az igazgatási vizsgálat megindításához vezető segítségnyújtás iránti kérelem, és már ebben a szakaszban védekezhet a rá vonatkozó vádak ellen, ami indokolja, hogy a vizsgálat során esetlegesen akár többször is meghallgassák (lásd ebben az értelemben: 2014. szeptember 17-i CQ kontra Parlament ítélet, F-12/13, EU:F:2014:214, 147. pont). Ugyanakkor e személyt csak az eljárás egy későbbi szakaszában, amennyiben fegyelmi eljárást kell indítani vele szemben, illeti meg a Charta 48. cikke értelmében vett védelemhez való jog, és többek között a kontradiktórius eljárás elve, mivel a személyzeti szabályzat csak a fegyelmi eljárás megindítására vonatkozóan írja elő a meghallgatáshoz való jogot, és az eljárás kizárólag a fegyelmi tanács előtti eljárás megindítását követően válik kontradiktórius jellegűvé (2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet, T-218/17, fellebbezés alatt, EU:T:2018:393, 69. pont; lásd továbbá ebben az értelemben: 1998. március 19-i Tzoanos kontra Bizottság ítélet, T-74/96, EU:T:1998:58, 340. pont).
- 75 Mindazonáltal el kell ismerni, hogy egy segítségnyújtás iránti kérelmet benyújtó személyt, mint feltételezett sértettet, megilletnek a Charta 48. cikkében szereplő védelemhez való jogtól eltérő, annál szűkebb körű eljárási jogok (2012. május 16-i Skareby kontra Bizottság ítélet, F-42/10, EU:F:2012:64, 48. pont; 2015. december 16-i De Loecker kontra SEAE ítélet, F-34/15, EU:F:2015:153, 43. pont), amelyek végül is az – immár a Charta 41. cikkének hatálya alá tartozó – megfelelő ügyintézéshez való jog körébe tartoznak (2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet, T-218/17, fellebbezés alatt, EU:T:2018:393, 70. pont).
- 76 Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy az adminisztráció által egy, a személyzeti szabályzat 24. cikke szerint benyújtott segítségnyújtás iránti kérelemre válaszul indított igazgatási vizsgálat célja, hogy a vizsgálatból levont végkövetkeztetések révén megvilágítsa a vitatott tényeket annak érdekében, hogy az adminisztráció olyan végleges állásfoglalást hozzon, amely lehetővé teszi számára, hogy a segítségnyújtás iránti kérelmet további intézkedés nélkül irattárba helyezze, illetve ha bebizonyosodnak a felhozott tények, és azokra kiterjed a személyzeti szabályzat 12a. cikkének hatálya, többek között fegyelmi eljárást indítson annak érdekében, hogy a vélelmezett zaklatóval szemben adott esetben fegyelmi intézkedéseket hozzon (valamely tisztviselőt vagy alkalmazottat illetően lásd: 2017. április 24-i HF kontra Parlament ítélet, T-570/16, EU:T:2017:283, 57. pont; valamely intézmény tagját illetően lásd: 2015. október 6-i CH kontra Parlament ítélet, F-132/14, EU:F:2015:115, 90. pont).
- 77 Így egyfelől, amikor a segítségnyújtás iránti kérelemre válaszul elfogadásra kerülő intézkedései keretében az adminisztráció úgy határoz, hogy a személyzeti szabályzat 86. cikke alapján fegyelmi eljárást indít azzal az indokkal, hogy az e kérelemben megjelölt személy megszegte a személyzeti szabályzat 12a. cikkében előírt tilalmat, ez az eljárása ezzel a zaklatónak vélelmezett személlyel szemben

folyik, így ez utóbbit illetik meg mindazok az eljárási biztosítékok, amelyek a Charta 48. cikkének értelmében vett védelemhez való jogot és különösen a kontradiktórius eljárás elvét érvényesítik. Ezeket a biztosítékokat valamely tisztviselő vagy valamely alkalmazott esetében a személyzeti szabályzat IX. fejezete szabályozza (2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet, T-218/17, fellebbezés alatt, EU:T:2018:393, 72. pont), míg valamely parlamenti képviselő esetében ezen intézmény belső szabályzatának 166. cikke.

- 78 Másfelől, amikor a segítségnyújtás iránti kérelemre válaszul az adminisztráció úgy határoz, hogy a segítségnyújtás iránti kérelem alátámasztására hivatkozott bizonyítékok nem megalapozottak, és hogy ezáltal a megjelölt magatartások nem valósítanak meg a személyzeti szabályzat 12a. cikke értelmében vett lelki zaklatást, egy ilyen határozat a segítségnyújtás iránti kérelem benyújtójának sérelmet okoz (lásd ebben az értelemben: 2007. szeptember 12-i Combescot kontra Bizottság ítélet, T-249/04, EU:T:2007:261, 32. pont; 2010. május 11-i Nanopoulos kontra Bizottság ítélet, F-30/08, EU:F:2010:43, 93. pont), és őt a Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében hátrányosan érinti (2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet, T-218/17, fellebbezés alatt, EU:T:2018:393, 73. pont).
- 79 Így, a megfelelő ügyintézéshez való jog tiszteletben tartása érdekében a segítségnyújtás iránti kérelem benyújtóját a Charta 41. cikke (2) bekezdése a) pontjának megfelelően szükségképpen érdemben meg kell hallgatni, mielőtt a kinevezésre jogosult hatóság vagy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság eldönti a segítségnyújtás iránti kérelem elutasítását. Ez azt jelenti, hogy az érintettet előzetesen meg kell hallgatni azon indokokra vonatkozóan, amelyekre a kinevezésre jogosult hatóság vagy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság e kérés elutasítása alátámasztására hivatkozni szándékozik (2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet, T-218/17, fellebbezés alatt, EU:T:2018:393, 74. pont).
- 80 A jelen ügyben megállapítható, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság – a jelen esetben az indokolással ellátott határozat és a személyzeti főigazgató 2017. január 24-i levele alapján – meghallgatta a felperest, mielőtt meghozta volna a megtámadott határozatot. A felperes azonban úgy véli, hogy az általa 2017. február 10-én benyújtott írásbeli észrevételekben nem valósulhatott meg az érdemi meghallgatása, mivel ehhez nem rendelkezett sem az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság véleményével, jelentésével vagy végkövetkeztetéseivel – megjegyezve, hogy e bizottság állásfoglalásának formája e szakaszban nem szükségszerűen és pontosan ismert –, sem a tanúk meghallgatásáról szóló jelentésekkel.
- 81 A jelen ügyben tehát azt kell meghatározni, hogy a felperes meghallgatáshoz való joga megköveteli-e az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság – adott esetben jelentés vagy végkövetkeztetések formájában elfogadott – véleményének és az e bizottság által lefolytatott meghallgatásokról szóló jelentéseknek a rendelkezésére bocsátását ahhoz, hogy a felperes megfogalmazhassa az észrevételeit azon indokok vonatkozásában, amelyekre a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság a segítségnyújtás iránti kérelem elutasítása érdekében – az indokolással ellátott határozatra való utalás útján – hivatkozott.
- *A munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság azon kötelezettségéről, hogy a felperes meghallgatáshoz való jogának tiszteletben tartása érdekében a megtámadott határozat elfogadás előtt megküldje ez utóbbinak az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság véleményét*
- 82 Egy ügyben, amely nem a személyzeti szabályzatról, hanem az EKB személyi állományára vonatkozó normarendszerről szólt, a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy amikor az adminisztráció elhatározza egy igazgatási vizsgálat megindítását, és az egy jelentés elkészítéséhez vezet, ezen intézménynek azon alkalmazottja részére, aki az EKB személyi állományára vonatkozó normarendszer saját terminológiája szerint az EKB személyi állományára alkalmazandó szabályokban meghatározott lelki zaklatás fogalmát állítólagos megvalósító tényekre vonatkozó „panaszt” nyújt be, az eljárás alá vont személyhez hasonlóan

biztosítani kell a lehetőséget arra, hogy még mielőtt az EKB adminisztrációja elbírálja a panaszt, az említett szabályok előírásainak megfelelően észrevételeket tehessen a vizsgálati jelentés tervezetére, vagy legalábbis azokra a bizonyítékokra, amelyeket ez az adminisztráció a határozata elfogadása során figyelembe vesz (lásd ebben az értelemben: 2015. szeptember 23-i Cerafogli kontra EKB ítélet, T-114/13 P, EU:T:2015:678, 41. pont).

- 83 A személyzeti szabályzattal kapcsolatos ügyekben a kinevezésre jogosult hatóságnak vagy adott esetben a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságnak nem egy panasszal, hanem a személyzeti szabályzat 24. cikke és 90. cikke (1) bekezdése alapján benyújtott segítségnyújtás iránti kérelemmel kell foglalkoznia. Ezzel összefüggésben, az EKB-ra alkalmazandó rendszerrel ellentétben a személyzeti szabályzat nem ír elő külön eljárást arra a módra vonatkozóan, ahogy a kinevezésre jogosult hatóságnak vagy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságnak a személyzeti szabályzat 12a. cikkének megsértésén alapuló, az e szabályzat 24. cikkének megfelelő segítségnyújtás iránti kérelmet kezelnie kell, és nem tartalmaz olyan rendelkezést sem, amely az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottsághoz hasonló tanácsadó bizottság véleményének, jelentésének, illetve végkövetkeztetéseinek, vagy az e bizottság által meghallgatott tanúk meghallgatásáról szóló jelentéseknek a segítségnyújtás iránti kérelem benyújtójának, vagy az e kérelemben állítólagos zaklatóként megjelölt személynek történő átadását írná elő (2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet, T-218/17, fellebbezés alatt, EU:T:2018:393, 78. pont).
- 84 Ennek folytán a Törvényszék megállapította, hogy az eljárás alá vont érintett személyek és a vizsgálat során tanúskodó személyek érdekeinek védelmét szem előtt tartva a személyzeti szabályzat egyetlen rendelkezése sem tiltja meg a vizsgálatot lezáró jelentés átadását olyan harmadik személy számára, akinek jogos érdeke fűződik annak megismeréséhez, mint ahogy ez a helyzet azon személy esetében, aki a személyzeti szabályzat 12a. cikkének megsértését állító, a személyzeti szabályzat 24. cikkének megfelelő kérelmet terjesztett elő. Ezzel összefüggésben a Törvényszék így rámutatott, hogy az intézmények néha ezen megoldáshoz folyamodtak, amikor a vizsgálatot lezáró jelentést a segítségnyújtást kérőnek vagy a kereset benyújtását megelőzően a panasz tárgyában hozott végső határozathoz csatolva, vagy az első fokon eljáró uniós bíróság által hozott pervezető intézkedés – mint a jelen ügyben a Parlament által megtagadott, 2018. április 17-i ilyen intézkedés – végrehajtása keretében adták át (lásd e tekintetben: 2013. július 11-i Tzirani kontra Bizottság ítélet, F-46/11, EU:F:2013:115, 133. pont)
- 85 A Törvényszék ugyanakkor megállapítja, hogy amennyiben a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság – mint a jelen esetben – úgy dönt, hogy kikéri az igazgatási vizsgálat lefolytatásával megbízott tanácsadó bizottság – adott esetben jelentés vagy végkövetkeztetések formájában meghozott – véleményét, és a segítségnyújtás iránti kérelmet elbíráló határozatában figyelembe veszi ennek a tanácsadó bizottságnak az ezzel kapcsolatban elkészített véleményét, a segítségnyújtás iránti kérelem benyújtóját megillető meghallgatáshoz való jogot szem előtt tartva főszabály szerint ez utóbbival még akkor is ismertetni kell ezt a tanúk számára biztosított névtelenséget tiszteletben tartó, nem bizalmas változatban elkészíthető tanácsadói véleményt, ha az akkreditált parlamenti asszisztensekre vonatkozó zaklatással kapcsolatos belső szabályok nem írnak elő ilyen megküldést (lásd ebben az értelemben: 2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet, T-218/17, fellebbezés alatt, EU:T:2018:393, 80. pont).
- 86 E megfontolást nem kérdőjelezi meg a Parlament által hivatkozott azon körülmény, hogy a jelen esetben az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság, és nem az általános tanácsadó bizottság által kiállított dokumentumról van szó, mint a 2018. június 29-i, HF kontra Parlament ítéletben (T-218/17, fellebbezés alatt, EU:T:2018:393).
- 87 Kétségtelen ugyanis – amint azt a Parlament hangsúlyozza –, hogy az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság csupán „indokolással ellátott véleményt” nyújt át a Parlament elnökének, amely abban az esetben nem köti ez utóbbit, ha maga is indokolással ellátott határozatot fogad el, amelyre ezután a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság támaszkodni fog a segítségnyújtás iránti kérelemről való határozathozatal érdekében. A Parlament

hangsúlyt helyez erre a pontra, kiemelve, hogy az akkreditált parlamenti asszisztensektől származó, az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottsággal egyeztetve kezelt segítségnyújtás iránti kérelmek esetében – ellentétben az általános tanácsadó bizottsággal együttműködésben kezelt segítségnyújtás iránti kérelmek esetével – a Parlament elnöke közbelép, és „kizárólagos határozathozatali joga van annak kapcsán, hogy fennáll-e, vagy sem, a zaklatás, ami egy sokkal jobban körülhatárolt jogosítvány, mint amellyel a főtitkár rendelkezik a tisztviselők zaklatásával kapcsolatos ügyekben.”

- 88 Azonban az ilyen megfontolás, csakúgy mint a Parlament afelőli aggodalma, hogy az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság munkája szigorúan bizalmas maradjon annak érdekében, hogy a questorok továbbra is elfogadják az említett munkában való részvételt, nem sértheti bármely tisztviselőnek, illetve alkalmazottnak a Charta 41. cikk (2) bekezdésének a) pontjában előírt azon alapvető jogát, hogy hasznosan meghallgatják, mielőtt a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság határoz az általa benyújtott segítségnyújtás iránti kérelemről.
- 89 Különösen, még ha az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság által megfogalmazott vélemény nem is bír jogi kötőerővel, mivel mind a Parlament elnöke az indokolással ellátott határozat elfogadásakor, mind a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság a segítségnyújtás iránti kérelemről való határozathozatalkor rendelkezik e véleménnyel, azt az akkreditált parlamenti asszisztens számára is hozzáférhetővé kell tenni, hogy még azelőtt állást foglalhasson annak tartalmáról, mielőtt a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság, akár közvetetten e véleményre alapítottnak, a segítségnyújtás iránti kérelemről határozna. Ekképpen a jelen ügyben az, hogy kizárólag az indokolással ellátott határozat állt a felperes rendelkezésére, elégtelen volt, még ha e határozatban a Parlament elnöke azt is jelezte, hogy ismerteti az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság végkövetkeztetéseinek tartalmát.
- 90 Ezenkívül azon kockázatot illetően, hogy a tanúk – ideértve esetleges parlamenti képviselőket – személyazonossága ismertté válik abban az esetben, ha az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság véleményét közlik a felperessel, meg kell állapítani, hogy semmi nem akadályozza meg az említett bizottságot abban, hogy olyan módon foglalja írásba ezt az adott esetben jelentés vagy végkövetkeztetések formáját öltő véleményt, amely nem teszi lehetővé az igazgatási eljárás lefolytatásához hozzájáruló tanúk azonosítását. Következésképpen ezt az érvelést nem lehet elfogadni, különösen a jelen eset kontextusában nem, mivel a Törvényszéknek nincsen tudomása a szóban forgó dokumentum konkrét tartalmáról, tekintve, hogy nem ismerhette azt meg, és figyelembe véve, hogy milyen változatos módon utal rá a Parlament, afelől sem lehet biztos, hogy e dokumentum vélemény, jelentés vagy végkövetkeztetések formáját öltötte-e.
- 91 A fenti megfontolások összességére figyelemmel arra a következtetésre kell jutni, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság a Charta 41. cikkében szereplő meghallgatáshoz való jog megsértésével tagadta meg a megtámadott határozatban és a panaszt elutasító határozatban az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság – adott esetben jelentés vagy végkövetkeztetések formájában meghozott – véleményének a felperessel való közlését, és ekképpen a jelen ügyben elégtelenül hallgatta meg kizárólag az indokolással ellátott határozat alapján, amely bemutatta azon okokat, amelyek miatt a Parlament elnöke az említett véleményre támaszkodva úgy vélte, hogy a segítségnyújtás iránti kérelemben szereplő állítások megalapozatlanok voltak.

– A munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság azon kötelezettségéről, hogy a felperes meghallgatáshoz való jogának tiszteletben tartása érdekében megküldi ez utóbbi részére a tanúk meghallgatásáról szóló jelentéseket a megtámadott határozat elfogadását megelőzően

- 92 A tanúknak az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság általi meghallgatásáról szóló jelentéseket illetően a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy főszabály szerint a munkahelyi lelki vagy szexuális zaklatás bármely formájára vonatkozó tilalom hatékony végrehajtása érdekében az adminisztráció legalább a személyzeti szabályzat 24. cikkének megfelelő segítségnyújtás iránti kérelem intézésének keretében előírhatja azon tanúk tanúvallomása bizalmas kezelésének biztosítását mind az állítólagos zaklatóval, mind a feltételezett sértettel szemben, akik beleegyeztek, hogy az állítólagos zaklatásról szóló ügyben a vitatott tényekre vonatkozóan előadják beszámolójukat (2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet, T-218/17, fellebbezés alatt, EU:T:2018:393, 83. pont).
- 93 Egyfelől ugyanis, mivel egy segítségnyújtás iránti kérelem intézése folyamán az adminisztráció egyik célja a szolgálat nyugalmának visszaállítása, ezt a célkitűzést a tanúvallomásoknak az állítólagos zaklató vagy a feltételezett sértett általi megismerése veszélyeztetheti azáltal, hogy a szolgálaton belül a személyek között esetleges ellenségeskedésekhez vezethet, és visszatartatja a jövőbeni tanúskodástól azokat, akik releváns tanúvallomást tehetnének (2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet, T-218/17, fellebbezés alatt, EU:T:2018:393, 84. pont).
- 94 Másfelől, egy intézmény, amikor önkéntes, ám az informátor névtelenségének megőrzése érdekében bizalmas kezelés iránti kérelemmel nyújtott információkhoz jut, az ilyen információk elfogadása esetén köteles e feltételt tiszteletben tartani (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 1985. november 7-i Adams kontra Bizottság ítélet, 145/83, EU:C:1985:448, 34. pont). Márpedig ugyanez lehet a helyzet akkor is, ha a tisztviselők vagy az alkalmazottak, illetve valamely intézmény tagjai annak érdekében, hogy az adminisztráció fényt deríthessen a segítségnyújtás iránti kérelemben szereplő tényekre, hajlandóak tanúskodni, ellenben kikötik névtelenségüknek az állítólagos zaklatóval és/vagy a feltételezett sértettel szembeni biztosítását, kiemelve, hogy noha a személyzeti szabályzat, illetve politika szempontjából kívánatos a részvételük, nem szükségszerűen kötelesek tanúvallomásukkal együttműködni a vizsgálatban (2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet, T-218/17, fellebbezés alatt, EU:T:2018:393, 85. pont).
- 95 Mindemellett, ha az adminisztráció úgy dönt, hogy fegyelmi eljárást indít a feltételezett zaklatóval szemben, a kinevezésre jogosult hatóság vagy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság feladata minden olyan irat közlése az érintettel, amelyet a fegyelmi bizottság értékelésének kíván alávetni, amely bizottságnak kell a felrótt tényekre vonatkozóan adott esetben újból meghallgatnia a tanúkat (2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet, T-218/17, fellebbezés alatt, EU:T:2018:393, 86. pont). Ez az érvelés alkalmazandó analógia útján valamely intézmény tagjai – mint a parlamenti képviselők – esetében, akikkel szemben létezik olyan külön eljárás, mint amilyen ezen intézmény belső szabályzatának 166. cikkében is szerepel.
- 96 A fenti megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság a jelen ügyben nem sértette meg az Alapjogi Charta 41. cikkében foglalt meghallgatáshoz való jogot, amikor a pert megelőző eljárásban megtagadta a felperestől a tanúk meghallgatásáról szóló jelentések átadását.

– A meghallgatáshoz való jog abból fakadó megsértésének következményeiről, hogy a pert megelőző eljárásban nem került megküldésre az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság véleménye

- 97 Annak következményeit illetően, hogy a pert megelőző eljárásban nem bocsátották a felperes rendelkezésére az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság véleményét, emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint még ha meg is sértették a

meghallgatáshoz való jogot, a jogalap elfogadásához az is szükséges, hogy e szabálytalanság hiányában az eljárás más eredményre vezethetett volna (lásd ebben az értelemben: 2016. április 14-i Dalli kontra Bizottság végzés, C-394/15 P, nem tették közzé, EU:C:2016:262, 41. pont; lásd továbbá ebben az értelemben: 2007. február 6-i Wunenburger kontra Bizottság ítélet, T-246/04 és T-71/05, EU:T:2007:34, 149. pont; 2017. április 24-i HF kontra Parlament ítélet, T-584/16, EU:T:2017:282, 157. pont).

- 98 Ahhoz, hogy e kérdést meg lehessen vizsgálni, az kellett volna, hogy mind a felperes, mind a Törvényszék rendelkezzen az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság – adott esetben jelentés vagy végkövetkeztetések formájában meghozott – véleményével, esetlegesen annak nem bizalmas változatában, így egyfelől a felperes kifejtette volna, hogy mely érveket hozott volna fel a pert megelőző eljárásban, ha rendelkezett volna e dokumentummal, másfelől a Törvényszék értékelhette volna, hogy ez vezethetett-e volna más eredményre a segítségnyújtás iránti kérelemnek a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság általi kezelése tekintetében.
- 99 Márpedig annak, hogy a Parlament megtagadta ennek az adott esetben jelentés vagy végkövetkeztetések formájában meghozott véleménynek, amint egyébiránt a tanúk meghallgatásáról szóló jelentéseknek is, a Törvényszék részére való megküldését – még akkor is, ha ez utóbbiakban a bírósági szakaszban történő megküldését a hatékony bírói jogvédelemhez való jog részének ismerték el (lásd ebben az értelemben: 2015. szeptember 23-i Cerafogli kontra EKB ítélet, T-114/13 P, EU:T:2015:678, 42–49. pont) – az a következménye, hogy a Törvényszék nem képes az EUMSZ 270. cikkben és a személyzeti szabályzatban meghatározott, bírósági felülvizsgálati hatáskörét gyakorolni (lásd ebben az értelemben: 1980. június 10-i M kontra Bizottság ítélet, 155/78, EU:C:1980:150, 20. pont).
- 100 Mivel sem az EUM-Szerződés, sem a Bíróság alapokmánya, sem az eljárási szabályzat nem teszi lehetővé szankció kiszabását a 2018. május 18-i végzéshez hasonló, az eljárási szabályzat 92. cikke alapján elfogadott, pervezető intézkedést tartalmazó végzésben foglalt teljesítésének elmaradása esetén, a Törvényszék egyetlen lehetséges válasza a felperes általi teljesítés megtagadásra – amely egyébiránt sérti az EUSZ 13. cikk (2) bekezdésben szereplő jóhiszemű együttműködés kötelezettségét – az, hogy az eljárást befejező határozatában levonja a megfelelő következtetéseket (2010. május 12-i Bizottság kontra Meierhofer ítélet, T-560/08 P, EU:T:2010:192, 73. pont).
- 101 Ezzel kapcsolatban a Parlament nem tudja arra hivatkozva igazolni azt, hogy a Törvényszék által a 2018. május 18-i végzés keretében kért dokumentumok átadását megtagadta, hogy ahhoz hasonlóan, amit a Törvényszék a 2018. június 29-i HF kontra Parlament ítéletben (T-218/17, fellebbezés alatt, EU:T:2018:393, 83–86. pont) megállapított, a Parlament feladata a személyek – ideértve ezen intézmény olyan tagjait, akik beleegyeztek, hogy tanúvallomást tesznek – névtelenségének védelme, amely védelem szerinte szükségszerűen azt jelenti, hogy az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság munkájának – amelynek véleménye szerint teljesen titkosnak kell maradnia – abszolút bizalmas jellegét fenn kell tartani.
- 102 Kétségtelen ugyanis, hogy a Parlament az eljárási szabályzatnak a bizalmas tájékoztatások és mellékletek kezeléséről szóló 103. cikke alapján hivatkozhat ilyen megfontolásokra.
- 103 Ugyanakkor a Parlament e lehetősége, amelynek értelmében az eljárási szabályzat 103. cikkére hivatkozhat a Törvényszék előtt, nem mentesíti azon kötelezettsége alól, hogy az EUSZ 13. cikk (2) bekezdésben szereplő jóhiszemű együttműködés elvének megfelelően tiszteltben tartsa az EUMSZ 280. cikk alapján végrehajtható, 2018. május 18-i végzés rendelkezéseit.
- 104 Különösképpen, ellentétben azzal, amit a Parlament állít, azon dokumentumok bizalmas jellegének megítélése, amelyek bemutatását az eljárási szabályzat 92. cikkének (3) bekezdése alapján elrendelték, a Törvényszék – és nem a jogvitában résztvevő felek – feladata, miképpen adott esetben annak értékelése is, hogy az említett dokumentumoknak az uniós bíróság által esetlegesen elismert bizalmas jellege okán a tanúk személyazonosságának védelme érdekében helyénvaló lenne-e ezen dokumentumokat ilyen

formában nem megküldeni a felperesnek, hanem ezzel ellentétben megkövetelni az alperestől, hogy vagy olyan nem bizalmas változatát mutassa be e dokumentumoknak, amelyekben nem szerepel a tanúk neve, illetve bármely olyan adat, amely alapján kétség nélkül megállapíthatóvá válik a személyazonosságuk (ilyen pervezető intézkedést illetően lásd: 2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet, T-218/17, fellebbezés alatt, EU:T:2018:393, 44. pont), vagy hogy mutassa be e dokumentumok nem bizalmas összefoglalását.

- 105 Egyébiránt, ami ez utóbbi lehetőséget illeti, az az adott esetben lehetővé tette volna a Törvényszék számára, hogy eloszlassa a Parlament azzal kapcsolatos aggodalmát, hogy a felhozott tények jellegére tekintettel az említett dokumentumok névtelen változata nem minősült volna elégséges védelemnek, mivel ezen intézmény szerint a tanúk személyazonosságát a jelentett tényekből vagy az elhangzott nyilatkozatokból könnyen ki lehetett volna következtetni.
- 106 Mindenesetre, ami azon kritikát illeti, amelyet a Parlament a Törvényszéknek a 2018. július 13-i Curto kontra Parlament ítélet (T-275/17, EU:T:2018:479) alapjául szolgáló üggyel és a folyamatban lévő QH kontra Parlament (T-748/16) üggyel kapcsolatos gyakorlatával szemben fogalmazott meg, elegendő annyit megállapítani, hogy az ilyen típusú határozatot nem lehet szabályellenesnek minősíteni, tekintve hogy a Törvényszék pusztán eljárási szabályzatának rendelkezéseit alkalmazta, különösen annak 103. cikkét [a Bíróság elnökhelyettesének 2018. július 5-i Müller és társai kontra QH végzése, C-187/18 P(I), nem tették közzé, EU:C:2018:543, 41. pont].
- 107 Következésképpen, és anélkül, hogy tovább kellene vizsgálni akár az első, akár a második jogalapot, a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni abból az okból, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság megsértette a felperes hasznos meghallgatáshoz való jogát, mielőtt a segítségnyújtás iránti kérelmét elutasította volna.

A kártérítési kérelemről

- 108 Kártérítése kérelme alátámasztása érdekében a felperes azt állítja, hogy a Parlamentet el kell marasztalni egyfelől a két megsemmisítés iránti kérelemben kifejtett jogellenességek miatt, másfelől azon hibák miatt, amelyeket az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság, majd a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság vétett, ilyen hiba többek között az a körülmény, hogy e bizottság jogellenesen megtagadta tőle azt a jogot, hogy a 2015. január 28-i meghallgatáson ügyvédje segítse, továbbá az a tény, hogy méltánytalan, hogy az intézményi orvosnak csupán megfigyelői szerepe van az említett bizottságban, valamint az a tény, hogy sérti a pártatlanság elvét az, hogy az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottságban részt vesz az adminisztráció valamely képviselője. Ezek az elemek a felperes szerint a jelen ügyben kiegyensúlyozatlan, elfogult és nem átlátható eljáráshoz vezettek.
- 109 A felperes felrója továbbá a Parlamentnek, hogy nem tartotta be az észszerű határidőt, amennyiben a segítségnyújtás iránti kérelem intézésére irányuló eljárás állítólagosan több mint két év és három hónapig tartott onnantól, hogy az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság őt meghallgatta, addig az időpontig, amíg elfogadták a megtámadott határozatot. E tekintetben a Parlament a panaszt elutasító határozatban állítólagosan elismerte, hogy nincs objektív igazolása az e meghallgatás és az indokolással ellátott határozat között eltelt időnek. Márpedig a felperes megállapítja, hogy további hét hónapot kellett várnia az indokolással ellátott határozat meghozatala után arra, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság megkérje őt az észrevételei megtételére, és hogy ezenkívül e hatóság ezen intézkedése nem volt spontán, hanem a felőle érkezett sürgetésre volt válasz.
- 110 A felperes ekképpen három nem vagyoni kár megtérítését követeli, azaz először is a bizonytalanság, a jogbiztonság hiánya és a méltánytalan bánásmód miatti aggodalom légköréhez kapcsolódó kárát, 5000 euró összegben; másodszor az abból fakadó kárát, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult

hatóság nem kezelte megfelelő időben a segítségnyújtás iránti kérelmét, 13 500 euró összegben, és harmadszor az azokkal a jogellenességekkel összefüggő kárát, amelyek a két megsemmisítés iránti kérelem tárgyát képezik, amelyet *ex æquo et bono* 50 000 euróban kell megállapítani, figyelembe véve nehézségeit arra nézve, hogy a segítségnyújtás iránti kérelme elutasításának okait megértse, valamint a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság hozzáállását, amely – a segítségnyújtási kötelezettsége tükrében – nem keltette benne azt a benyomást, hogy e hatóság valóban védelmére igyekszik kelni.

111 A Parlament a kártérítési kérelem elutasítását kéri.

112 A felperes azon kívánságát illetően, hogy ügyvédje segíthesse az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság általi meghallgatása során, a Parlament azt állítja, hogy a felperes szerepe az igazgatási vizsgálati eljárásban az, hogy előadja a tényállás saját változatát, annak érdekében, hogy lehetővé tegye e bizottság számára annak megállapítását, hogy e tények lelki zaklatásnak minősülnek-e, és nem az, hogy akkuzatórius eljárásba bocsátkozzon a feltételezett zaklatóval szemben. Valójában a Parlament szerint az akkreditált parlamenti asszisztens az, aki az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság előtt vádlói szerepkörben van, és fordítva, a parlamenti képviselő van olyan helyzetben, hogy meg kell védenie magát. Ekképpen, tekintve, hogy a lelki zaklatás állítólagos sértettje korlátozottabb eljárási jogokkal rendelkezik, mint a vizsgálat alá vont személy, a felperesnek a Parlament szerint nincs jogalapja ügyvédje segítségét kérni az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság általi meghallgatása során. E tekintetben az a körülmény, hogy az akkreditált parlamenti asszisztensekre vonatkozó zaklatással kapcsolatos belső szabályokat csupán 2015. július 6-án módosították arra vonatkozóan, hogy az állítólagos sértettet egyedül kell meghallgatni, nem releváns, mivel egyfelől e módosítás csupán a korábbi gyakorlat kodifikálása volt, és másfelől az 1976. december 16-i Perinciole kontra Tanács ítéletből (124/75, EU:C:1976:186, 35–37. pont) következő ítélkezési gyakorlat szerint valamely tisztviselő vagy alkalmazott csupán abban az esetben jogosult ügyvéd segítségét kérni az igazgatási eljárás során, ha az alkalmazandó szabályozás kifejezetten előírja ezt. Ami pedig a Parlament jogtanácsosának a jelenlétét illeti a felperes meghallgatása során, annak a Parlament szerint semmilyen következménye nem volt, mivel e jogtanácsosnak csupán megfigyelői szerepe volt. Ezenkívül a Parlament szerint a jelenléte igazolt volt annak érdekében, hogy felügyelhesse, hogy az igazgatási vizsgálat a személyzeti szabályzat szerint megfelelően zajlik-e. A Parlament azt állítja, hogy nem volt e jelenlét célja azonban az, hogy X érdekeit védje a felperes érdekeivel szemben, mivel az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság előtti eljárás mindenesetre nem peres jellegű.

113 Az eljárás hosszát illetően a Parlament hangsúlyozza, hogy a felperes által hivatkozott tizenhat hónap alatt az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság hét ülést tartott, meghallgatott több tanút, és megvizsgálta a felhozott tényeket, ami igazolja szerinte ezt az időtartamot. Ezzel összefüggésben megállapítva, hogy az említett bizottság végső jelentését 2016. április 7-én fogadta el, a Parlament azt állítja, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság által a panaszra adott válaszban megítélt kártérítés csupán az indokolással ellátott határozat és a megtámadott határozat között eltelt hét hónapos időtartamra vonatkozott. A Parlament mindenesetre hangsúlyozza, hogy időre volt szüksége ahhoz, hogy olyan struktúrát hozzon létre, amely hatékonyan tudja vizsgálni az ezen intézmény képviselőinek felrótt zaklatási helyzeteket.

114 Ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a jogellenes aktus – mint amilyen a megtámadott határozat – megsemmisítése önmagában megfelelő és főszabályként elégséges jóvátételt jelentheti minden olyan nem vagyoni kárnak, amelyet ezen aktus okozhatott. Nem ez a helyzet akkor, ha a felperes bizonyítja, hogy őt a megsemmisítést megalapozó jogsértéstől független és e megsemmisítéssel teljes mértékben helyre nem hozható nem vagyoni kár érte (lásd ebben az értelemben: 2006. június 6-i Girardot kontra Bizottság ítélet, T-10/02, EU:T:2006:148, 131. pont; 2017. május 16-i CW kontra Parlament ítélet, T-742/16 RENV, nem tették közzé, EU:T:2017:338, 64. pont).

- 115 Ekképpen, ami az első jogalap tárgyát képező jogellenességekkel összefüggő kártérítés iránti kérelmet illeti, a megtámadott határozat megsemmisítése főszabályként megfelelő és elégséges jóvátételét jelentheti a Törvényszék által megállapított jogellenességből következő nem vagyoni kárnak. Azonban bizonyos különös körülmények esetén – mint amilyenek fennállását az 1990. február 7-i Culin kontra Bizottság ítélet (C-343/87, EU:C:1990:49) 26–29. pontjában megállapították – az igazságtalanság érzése, és azok a gyötrelmek, amelyeket az okozhat, hogy az adott személynek pert megelőző eljárást, majd peres eljárást kell igénybe vennie annak érdekében, hogy jogai elismerésre kerüljenek, a vitatott aktus megsemmisítésével már helyrehozott kártól elkülönülő kárnak minősülhetnek (lásd ebben az értelemben: 2015. április 29-i CC kontra Parlement ítélet, T-457/13 P, EU:T:2015:240, 49–52. pont). Márpedig a jelen esetben meg kell állapítani ilyen körülmények fennállását azzal kapcsolatban, hogy a Parlement megtagadta a Törvényszék pervezető intézkedésének végrehajtását, mivel az alperes magatartása megakadályozta a Törvényszéket abban, hogy a bírósági felülvizsgálatot megfelelően elvégezhesse, és megerősítette a felperesben az igazságtalanság és a zűrzavar érzését, ami olyan nem vagyoni kárnak minősül, amelyet a megtámadott határozatnak az első jogalap alapján történt megsemmisítése nem tudott megfelelően és elégségesen jóvátenni.
- 116 Ami a második jogalap keretében hivatkozott jogellenességekkel összefüggő kártérítési igényeket illeti, ezek idő előttiék, tekintettel arra a körülményre, hogy a Törvényszék az e jogalap alátámasztására felhozott érvekről jelenleg nem tud határozni, mivel a jelen ítélet végrehajtása keretében a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság feladata lesz, hogy a felperest hasznosan meghallgassa, és hogy adott esetben újból határozzon a segítségnyújtás iránti kérelemről.
- 117 Ami azon körülményt illeti, hogy nem engedték meg a felperes számára, hogy az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság általi meghallgatása során ügyvédje segítse, meg kell állapítani, hogy a Parlamenten belül alkalmazandó szabályozás nem rendelkezik ilyen lehetőségről. Mindenesetre, amint az a fenti 71–73. pontban hivatkozásra került, az e bizottság általi meghallgatás nem egy kontradiktórius, a személyzeti szabályzat 24. cikke alapján segítséget kérő személy ellen folyó eljárás keretében zajlik. Következésképpen, még ha nem is kizárt, hogy valamely munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság annak elrendelése mellett dönt, hogy az igazgatási vizsgálat keretében meghallgatott személyt segítheti valamely kollégája vagy a személyi állományt képviselő valamely személy, vagy akár ügyvéd, a felperes nem hivatkozhat a fegyveregyenlőség elvére vagy a megfelelő ügyintézés elvére annak érdekében, hogy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságot ilyen lehetőség biztosítására kötelezze az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság által szervezett meghallgatásokat illetően. Ezenkívül nem tűnik ki, hogy X-nek joga lett volna ügyvéd segítségét igénybe venni a saját meghallgatása során. Ami azt a tényt illeti, hogy a Parlament jogtanácsosa megfigyelőként részt vehetett az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság munkájában, ideértve a meghallgatásokon való részvételt is, e körülmény nem olyan jellegű, ami e bizottság munkáját jogellenessé teszi.
- 118 Ami az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság összetételét illeti, az általános tanácsadó bizottság kapcsán már megítélték, hogy jóllehet az adminisztráció és a személyi állomány képviselői által delegált tagok nem voltak teljes mértékben egyensúlyban, kellő garanciát jelent az e tanácsadó bizottság által megfogalmazandó és a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság elé tárandó vélemény pártatlanságának és objektivitásának biztosítására az intézményi orvos jelenléte a tanácsadó bizottságban, továbbá az a körülmény, hogy a tanácsadó bizottság „a legteljesebb autonómia, függetlenség és bizalom jegyében dolgozik”, valamint a viták testületi jellege (2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet, T-218/17, fellebbezés alatt, EU:T:2018:393, 103. pont; lásd továbbá ebben az értelemben, analógia útján: 2002. május 30-i Onidi kontra Bizottság ítélet, T-197/00, EU:T:2002:135, 132. pont; 2015. március 17-i AX kontra EKB ítélet, F-73/13, EU:F:2015:9, 150. pont).

- 119 E megállapítások *mutatis mutandis* érvényesek az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottságra. Ekképpen a felperes nem követelheti, hogy az intézményi orvosnak nagyobb szerepe legyen a tanácskozás során, amint azt sem róhatja fel a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságnak, hogy e bizottságban az általános tanácsadó bizottság elnöke képviseli.
- 120 A segítségnyújtás iránti kérelem intézésére irányuló eljárás időtartamát illetően meg kell állapítani, hogy a személyzeti szabályzat sem különleges eljárásról nem rendelkezik az ilyen típusú kérelmek intézésére – arra az esetre sem, ha az ilyen kérelem a személyzeti szabályzat 12a. cikkének állítólagos megsértéséről szól –, sem különleges határidőről. Ugyanez igaz az akkreditált parlamenti asszisztensekre vonatkozó zaklatással kapcsolatos belső szabályokra is, még akkor is, ha abban több szakaszból rendelkezik, amelybe beletartozik az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottságnak, valamint a Parlament elnökének fellépése is. Ekképpen a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság az ilyen ügyekben köteles tiszteletben tartani az észszerű határidő elvét (lásd ebben az értelemben: 2017. április 24-i HF kontra Parlament ítélet, T-570/16, EU:T:2017:283, 59. és 62. pont), ebből következően az érintett uniós intézménynek vagy szervnek ügyelnie kell arra, hogy az igazgatási vizsgálat lefolytatása, majd a segítségnyújtás iránti kérelem intézése során minden aktus elfogadására a korábbi aktushoz képest észszerű határidőn belül kerüljön sor (2018. július 13-i Curto kontra Parlament ítélet, T-275/17, EU:T:2018:479, 101. pont). Ezenkívül annak értékeléséhez, hogy észszerű határidőn belül fejezték-e be az igazgatási eljárást, valamint a segítségnyújtás iránti kérelem intézését, figyelembe kell venni a jogvita tétjét az érintett számára, az ügy összetettségét, valamint a részt vevő felek magatartását (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2016. június 10-i HI kontra Bizottság ítélet, F-133/15, EU:F:2016:127, 113. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 121 A jelen ügyben a Törvényszék megállapítja, hogy az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottságnak a felperes meghallgatásának időpontjától, azaz 2015. január 28-tól számítva, a munkája befejezésének időpontjáig, azaz 2016. április 7-ig több mint tizennégy hónapja telt, míg befejezte a vizsgálatát. Egyébiránt a CH kontra Parlament ítélet (F-132/14, EU:F:2015:115) kihirdetésétől, azaz 2015. október 6-tól számítva több mint hét hónap telt el, amíg a Parlament elnöke, miután megismerte az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság végkövetkeztetéseit, 2016. május 18-án elfogadta az indokolással ellátott határozatot. Ezenkívül a felperesnek még további majdnem nyolc hónapot kellett várnia, míg végül – saját kérésére – felszólították észrevételek megtételére ezen indokolással ellátott határozattal kapcsolatban, mielőtt a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság maga is határozott volna a segítségnyújtás iránti kérelemről.
- 122 Ezenkívül, mivel a Parlament megtagadta a Törvényszék pervezető intézkedésének végrehajtását, ez utóbbi nem tudja értékelni, hogy milyen módon zajlott az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság munkája, így különösen azt, hogy hány ülése volt, hány meghallgatást folytatott le, valamint, hogy milyen terjedelműek azok a végkövetkeztetések, amelyeket az említett bizottság testületileg kellett, hogy megfogalmazzon és elfogadjon. Kézzelfogható bizonyítékok hiányában ugyanis a Törvényszék nem alapozhat e tekintetben kizárólag a Parlament állításaira.
- 123 Végül, ami a Parlament által valamely akkreditált parlamenti asszisztentstől származó, és ezen intézmény valamely képviselője ellen irányuló segítségnyújtás iránti kérelem intézésére irányuló eljárás megalkotásával kapcsolatban felhozott nehézségeket illeti, ez utóbbi nem hivatkozhat ilyen nehézségekre annak érdekében, hogy kibújjon mind a Charta 31. cikke szerinti (lásd ebben az értelemben: 2018. július 13-i Curto kontra Parlament ítélet, T-275/17, EU:T:2018:479, 85. pont), mind a személyzeti szabályzat 12a. és 24. cikke szerinti (lásd analógia útján: 2016. február 5-i GV kontra SEAE ítélet, F-137/14, EU:F:2016:14, 77. pont) azon kötelezettsége alól, hogy a tisztviselői és az alkalmazottjai számára biztosítsa az egészségüket, biztonságukat és méltóságukat tiszteletben tartó munkafeltételeket, és ebből következően, hogy hasznos időben olyan eljárásokat bocsásson a rendelkezésükre, amelyek biztosítani tudják, hogy munkafeltételeik megfelelnek e követelményeknek.

Végezetül, tekintve, hogy a személyzeti szabályzat 12a. cikke 2004. május 1-jén lépett hatályba, és hogy a CH kontra Parlament ítéletet (F-129/12, EU:F:2013:203) 2013. december 12-én hozták, a Parlament nem hivatkozhat észszerűen arra, hogy ennyi évre volt szüksége ahhoz, hogy megalkosson és felállítson egy olyan fórumot, mint amilyen az akkreditált parlamenti asszisztensek ügyeit kezelő különleges tanácsadó bizottság. Ezenkívül az említett tanácsadó bizottságot 2014. április 14-én hozták létre, és véleményét csupán tizennégy hónappal a felperes, X és CN meghallgatását követően hozta meg.

- ¹²⁴ Ekképpen a Törvényszék csupán azt tudja megállapítani, hogy a segítségnyújtás iránti kérelem intézésének időtartama – valós igazolás nélkül – viszonylagosan hosszú volt, amint azt egyébiránt a Parlament főtitkára is részben elismerte a panaszt elutasító határozatban. Következésképpen, figyelembe véve az ilyen eljárás egészen különleges tétjét a feltételezett sértett számára, valamint a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság halogató magatartását annak intézése kapcsán, a Törvényszék meg kell, hogy állapítsa az észszerű határidő elvének megsértését.
- ¹²⁵ Tekintettel e körülményekre, amelyek a felperes számára a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság által eddig 1500 euró mértékben megtérített nem vagyoni kárt okoztak, valamint tekintettel a felperes által a 2018. július 10-i észrevételeiben hivatkozott körülményre, hogy az, hogy a Parlament megtagadta a Törvényszék által elrendelt pervezető intézkedés végrehajtását, növelte e nem vagyoni kárt, a Törvényszék *ex aequo et bono* értékelve a felperes által elszenvedett összes nem vagyoni kárt, úgy ítéli meg, hogy 8500 euró kellő kártérítésnek minősül a nem vagyoni kár azon részének megtérítése érdekében, amelyik különbözik az első jogalap keretében megállapított jogellenességtől, és amelyet nem térít meg megfelelően és teljes mértékben a megtámadott határozat megsemmisítése.

A költségekről

- ¹²⁶ Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.
- ¹²⁷ Mivel úgy kell értékelni, hogy a Parlament a kérelmei lényegét tekintve pervesztes lett, úgy kell határozni, hogy maga viseli saját költségeit, valamint a felperes részéről felmerült költségeket.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék az Európai Parlament munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságának a CH által 2011. december 22-én benyújtott segítségnyújtás iránti kérelmet elutasító 2017. március 20-i határozatát megsemmisíti.
- 2) A Törvényszék arra kötelezi a Parlamentet, hogy nem vagyoni kár címén fizessen meg CH részére 8500 eurót.
- 3) A Törvényszék a keresetet az ezt meghaladó részében elutasítja.
- 4) A Törvényszék a Parlamentet kötelezi a költségek viselésére.

Pelikánová

Nihoul

Svenningsen

Kihirdetve Luxembourgban, a 2018. december 13-i nyilvános ülésen.

E. Coulon
hivatalvezető

elnök